

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **DOMINOTRANS OPAVA s.r.o.**, se sídlem Hlavní 88/129, Opava, zastoupený společností **TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.**, IČO 26879441, sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. 45186/17/5300-21444-711869, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2019, č. j. 22 Af 150/2017 - 56,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2019, č. j. 22 Af 150/2017 - 56, **se z ru š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj dodatečnými platebními výměry ze dne 4. 2. 2016 doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2011 a uložil zákonnou povinnost hradit penále. Odvolání žalovaný zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Předmětem sporu bylo, zda žalobce prokázal, že mu společnost Dandy Steel s. r. o. v deklarované ceně a rozsahu zprostředkovala plnění - reklamní služby, za které žalobce uplatnil odpočet daně z přidané hodnoty.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který na jejím základu rozsudkem ze dne 18. 9. 2018,

č. j. 22 Af 150/2017 - 37, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť vytykané pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (rozsudek ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018 - 24). Krajský soud následně v záhlaví popsaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Dospěl k závěru, že správce daně své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neunesl, a nedošlo tak k přenesení důkazního břemene zpět na účastníka řízení. Uvedl, že důvodná pochybnost nemůže vzejít pouze z jednoho důkazu, ale musí být výsledkem úplného hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Bylo tak dle něj nutné dále posoudit, zda zjištění z důkazních prostředků ve svém souhrnu prokazují důvodné pochybnosti správce daně. V souvislosti s tím uvedl, že správce daně takto nepostupoval, neboť své pochybnosti založil pouze na nekontaktnosti dodavatele účastníka řízení, obchodní společnosti Dandy steel, přičemž zcela přehlédl, že v době uskutečnění sporných plnění dodavatel žalobce kontaktní byl a měl plnit i své daňové povinnosti. Správce daně se měl proto pokusit získat informace z jeho daňového spisu a zjistit, zda dodavatel žalobce předmětné faktury vystavil, zaúčtoval a zda jím byla odvedena DPH. Rovněž správce daně přehlédl, že R. B., jednatel obchodní společnosti Dandy steel, stále kontaktní byl a byl ochoten vypovídat, přičemž jeho výpověď byla ve vztahu k obchodní spolupráci s účastníkem řízení jednoznačně potvrzující. Krajský soud rovněž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014 - 21, dospěl k závěru, že nekontaktnost dodavatele daňového subjektu pro důvodnost pochyb správce daně nestačí.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti v pořadí druhému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Předně namítl, že závěr o tom, že neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, je porušením principu předvídatelnosti soudního rozhodnutí a ochrany legitimního očekávání účastníků. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že se otázkou toho, zda správce daně unesl důkazní břemeno k prokázání důvodných pochybností a zda tak přenesl důkazní břemeno na účastníka řízení, v prvním zrušujícím rozsudku nezabýval (viz bod 20. napadeného rozsudku). Toto tvrzení však není pravdivé, jak je zřejmé z odůvodnění prvního zrušujícího rozsudku, konkrétně jeho bodu 16.

[6] Dále uvedl, že krajský soud nerespektoval rozsah soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání, jehož mantinely jsou striktně ohraničeny vznesenými žalobními body. V napadeném rozsudku odůvodnil zrušení rozhodnutí o odvolání skutečnostmi, jež v podané žalobě nebyly uplatněny, a to ani implicitně. Žalobce učinil spornou otázku splnění důkazní povinnosti, avšak otázku splnění důkazní povinnosti účastníka řízení poté, co na něj bylo důkazní břemeno správcem daně přeneseno. Z obsahu žaloby vyplývá,

pokračování

že žalobce žádným způsobem, a to ani nepřímou, nepředestřel námitku, že by pochybnosti vyjádřené správcem daně byly nedostatečné z pohledu důkazního břemene, které tíží správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a že by snad správce daně své důkazní břemeno neunesl. Tomuto ostatně odpovídá i vymezení žalobních bodů v prvním zrušujícím rozsudku: *„[m]ezi účastníky není sporu, že žalobce splnil svou primární důkazní povinnost ke svým tvrzením, ze kterých dovozoval nárok na odpočet DPH. Rovněž není sporu, že u správce daně vznikly důvodné pochybnosti ohledně průkaznosti, věrohodnosti, úplnosti a správnosti žalobcem předložených účetních dokladů“.*

[7] Závěrem dodal, že tyto úvahy krajského soudu neobstojí ani z hlediska věcné správnosti, neboť pominul, že k přenesení důkazního břemene na účastníka řízení nepochybně muselo dojít nejpozději na základě výzvy k prokázání skutečností ze dne 4. 9. 2015, č. j. 2707975/15/3216-60561-802569. V té je uvedena celá řada skutečností, které zpochybňují, že se na poskytnutí reklamy účastníkovi řízení jakkoliv podílela právě obchodní společnost Dandy steel. Nejvyšší správní soud se nadto již otázkou přenesení důkazního břemene na účastníka řízení na základě výzvy ze dne 4. 9. 2015 zabýval, byť z pohledu daně z příjmů právnických osob. V souvislosti s tím stěžovatel poukázal na to, že v rámci řízení vedeného správcem daně u účastníka řízení na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 11. 2. 2011 do 31. 12. 2011, kde byl posuzován totožný skutkový stav, byla správcem daně vydána totožná výzva, tj. výzva ze dne 4. 9. 2015. Odkázal proto na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Afs 138/2018 - 52, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2018, č. j. 22 Af 19/2017 - 43, a ve kterém uvedl, že *„ačkoli byla reklama na vozidlech vylepena, přetrvávaly zásadní a závažné pochybnosti o tom, jak se na výsledku podílela společnost DANDY STEEL, která měla umístění reklamy umožnit.“* Ostatně sám krajský soud v navazujícím rozsudku ze dne 13. 8. 2019 ve shodě s uvedeným právním názorem konstatoval, že *„[j]e tedy v projednávané věci nutno mít za to, že správce daně svými postupy přenesl důkazní břemeno zpět na žalobce, když vyjádřil dostatečně přetrvávající pochybnosti o základních skutkových okolnostech plnění a nešlo o samostatný požadavek v případě poukazu na cenu, rozsah a čas plnění.“*

III. Průběh řízení před Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud řízení přerušil usnesením ze dne 17. 12. 2019, č. j. 1 Afs 230/2019 - 30, a to do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 334/2017. Rozšířený senát předložil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžné otázky ohledně povinnosti daňového subjektu prokázat postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce DPH podle čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112. Na základě rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie rozšířený senát v rozsudku ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, vyslovil následující závěr, že: *„Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce DPH je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně,“*

[9] S ohledem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 4. 4. 2022, č. j. 1 Afs 230/2019 - 41, že v řízení se pokračuje, a vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili. Této možnosti využil pouze žalovaný. Otázka, zda prokázání deklarovaného dodavatele je hmotněprávní podmínkou nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není pro posouzení důvodnosti zde řešené kasační stížnosti určující, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno z důvodu, že správce daně neunesl svoje důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť nevyjádřil důvodné pochybnosti a důkazní břemeno tak nebylo na účastníka řízení přeneseno.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] V souzené věci jde o opakovanou kasační stížnost, soud se tedy nejprve zabýval otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. K přípustnosti opakované kasační stížnosti lze předně odkázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž se konstatuje: *„Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.“* Platí však, že vysloveným závazným právním názorem v předchozím řízení je následně vázán krajský i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 - 50).

[12] V projednávané věci byl předchozí rozsudek krajského soudu zrušen, neboť ten dospěl k chybnému závěru o potřebě odstranit rozpory, které se vyskytly ve výpovědi svědka B. (a tato vada měla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí); s tímto posouzením se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. V nyní projednávané kasační stížnosti je však meritem jiná, doposud výslovně neřešená otázka důkazního břemene správce daně; tuto námitku stěžovatel v předchozím řízení před kasačním soudem uplatnit nemohl, kasační stížnost je proto přípustná.

[13] Jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu jsou žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], které lze rozšiřovat jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Žalobními body žalobce nastaví meze, jimiž je soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[14] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z premisy, že správní soudnictví je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí je tudíž „na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná“ (usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., podle jehož věty první soud přezkoumá napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jak přitom uvedl rozšířený senát v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací. Přílehlavý je též odkaz stěžovatele na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, ve kterém vyslovil: „Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

[15] Rozšířený senát se zabýval také přímo obsahovým vymezením žalobních bodů, a to v rozsudku z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/1996 Sb. NSS. Uvedl zde, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že „žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Žalobce je proto povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě výslovně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud proto důkladně posoudil obsah žaloby. V té žalobce uvedl, že „Žalované Odvolací finanční ředitelství a správce daně provádějícím kontrolu podle názoru žalobce při svém rozhodování nesprávně posoudili, zda žalobce unesl důkazní břemeno“, a že „správce daně svým postupem nepřipustně rozšířili důkazní břemeno o skutečnosti, které se dotýkají zcela jiných daňových subjektů a jsou nad rámec skutečností, které je daňový subjekt povinen prokazovat“. Dále uvádí, že (zvýraznění převzato z žaloby) „předmětem sporu je,

zda žalovaný prokázal, že společnost DANDY STEEL poskytla žalobci reklamní služby za předmětná zdaňovací období a tedy, zda měl žalobce nárok na uplatnění odpočtu DPH z těchto přijatých plnění.“ Byť z obsahu žaloby je zjevné, že se jedná o chybu a formulace měla znít „zda žalobce prokázal“. Ostatně v podrobnostech lze odkázat na shrnutí žalobních bodů v napadeném rozsudku (body 2-6), kde soud shodně uvádí „Žalobce se závěrem o nesplnění své důkazní povinnosti neshodl z několika důvodů“.

[17] Na základě výše uvedeného posouzení lze v souladu s námitkou stěžovatele uzavřít, že žaloba neobsahuje žalobní bod (viz vymezení výše), který by zpochybňoval neunesení důkazního břemene správcem daně tak, jak to uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Argumentace žalobce míří toliko na unesení jeho vlastního důkazního břemene, případně na nepřipustnou šíři důkazního břemene, či nesprávné hodnocení jednotlivých důkazů ze strany správce daně, potažmo žalovaného.

[18] Pro úplnost kasační soud dodává následující. Na posledních stranách žaloby žalobce odkazuje na souběžně probíhající daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob u P. H. V této věci proběhlo shodné dokazování jako u žalobce, žalovaný v daném případě však naopak uzavřel, že nebylo vyvráceno, resp. dostatečně zpochybněno zprostředkování reklamních služeb deklarovanou společností Dandy Steel, tedy že bylo poskytnuto sporné plnění. Žalobce poukázal na tento údajný rozpor a dovolával se totožného výsledku šetření správce daně. Za tímto účelem citoval z rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 8. 2016 v tam probíhající věci. Součástí obsáhlé citace je pak mimo jiné konstatování, že správce daně neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. To však nelze považovat za vznesení této námítky žalobcem v nyní posuzované věci; v níž jeho argumentace mířila zjevně zcela jiným směrem.

[19] Krajský soud tak napadeným rozsudkem popřel princip vyjádřený v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., neboť přezkoumal rozhodnutí stěžovatele nad rámec žalobních bodů. Nebyl oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí a v jejich mezích poté posuzovat zákonnost tohoto správního aktu. Důvody, pro které soud zrušil rozhodnutí stěžovatele, nepředstavovaly ani výjimku z dispoziční zásady; nejednalo se tedy o důvody, ke kterým musí správní soudy přihlížet z úřední povinnosti (a případně tedy i nad rámec žalobních bodů).

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že za této situace se již nevěnoval vypořádání námitek, které směřují proti věcnému posouzení, to krajský soud provedl nad rámec žalobních bodů, a proto nezákonně. Není tedy důvod, aby se kasační soud zabýval správností těchto závěrů.

[21] Kasační soud pro úplnost podotýká, že na nyní posuzovaný případ (v otázce splnění hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně z přidané hodnoty) dopadá rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 - 208 a související judikatura (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 159/2018 - 59, ze dne 3. 6. 2022), kterou krajský soud při novém projednání věci musí náležitě zohlednit

[22] Soudní dvůr Evropské unie totiž připustil (viz výše), že dodavatel plnění nemusí být vždy jednoznačně identifikován, pokud lze ze skutkových okolností dovodit, že postavení plátce DPH musel nutně mít. Dosavadní judikatura však vycházela z odlišného předpokladu, že je třeba postavit najisto, kdo byl dodavatelem, a následně ověřit jeho

pokračování

postavení coby plátce DPH. Rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Kemwater ProChemie* však připouští také možnost, že se prokáže pouze to, že dodavatel měl nutně postavení plátce DPH. Prokázání této skutečnosti však podle Soudního dvora EU leží na daňovém subjektu, ledaže by správce daně sám měl údaje potřebné k ověření postavení dodavatele coby plátce DPH. Při neznámé identitě dodavatele tak je třeba přihlídnout i k závěrům výše odkazované a citované judikatury ve věci *Kemwater ProChemie*.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zatížil řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť zrušil žalobou napadená rozhodnutí z důvodů, které žalobce v žalobě neuplatnil. Kasační stížnost proti nadepsanému rozsudku krajského soudu je tedy důvodná, a proto jej Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). To znamená, že soud znovu v dalším řízení přezkoumá napadené rozhodnutí na základě řádně uplatněných žalobních bodů, případně z důvodů, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti. V této souvislosti přihlédne též ke shora uvedené judikatuře Soudního dvora EU a navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[24] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu